

Guds f. v. et Opdragelse — Guds f. v. et Opdragelse
 Deres Majestæt. Saaledes fortæller man, efter en vis Berømt Mand, at han be-
 gjævede sin Tale for Kongen, da han var bange for, at Majestæten ikke skulle
 forstaa ham paa Grund af en fatal Stammering. Denne Stammering var en Na-
 turfeje, som Manden ikke kunne kenne. Han var ogsaa meget uheldig i sit
 Alend — den onde Samvittighed er ogsaa altid stammerende, i det den glemmer
 det med det flumme Tilbøjelighed og Væsen. som him Bestemtes Tale i sin Tid
 med et smaa Spejle. som laad i dens Løb. Altsaa om ikke i det egentlig
 en flit Opdragelse, saa dog altid en flit og fjendtlig Væsen, at opstille sig den Dag i
 Morgen, hvad som skal og bør ske i Dag. Dette er min Brude. Kløstorsede og Bar-
 beret, som jeg maa begynde med, og hvorfra jeg begynder den Aftekt. De har
 Kløstorsede. Navn den Gode, den ene Tid for, og den Tid efter at begynde med at
 reise venlige Skrivelser, den sidste af 25de November f. A. i hvilken de be-
 gæ, at være ved en Stræng, som fandt en faarlig benagelig Gjenklang i mit Repet-
 temlig Beredelse af deres venlige Deeltagelse i mit klædes Gode over min elskede
 Dødses Gifternaae. Men denne Gode er, om ikke i det gængsle med ufor-
 smædelighed, saa da ikke med den Promittende, som De med det kunne for-
 staa i det, jeg med forbeholdt Taktagelse, erkjender denne deres Gode, saa erkjen-
 der jeg tillige, at Venkab, forekommer de Tilvillighed og Adrigthed, har ligesaa
 sine retfærdige Foraringer, som Bankens ifølge sine strenge Forfaringer paa
 Gaar og Kasse; dog med den mærkelige Forskjel, at naar der hos Bankens
 er ingen Barmhertighed at finde, naar Betalingen udebliver sig den fatale
 Grund, saa naaber man det — ja! i det liden for meget at Venkab. Men dog
 jeg derfor ikke forderve ved at befugte med faarlig Forsvarigunde, men heller
 reent i det Løst, at det var den uheldige Procrastination som har været Skyld, at
 jeg ikke for har betalt Dem — Kløstorsede — deres billige Foraring. Efter denne aaben-
 baringe Tilstaaelse, vil De bekræfte mit Sag, og efter deres Gode indskrænk en
 menneskelig Svagheit, saa godt de kan.

Med formelare deres Venkabelige af 25de Novr: har de ogsaa den Gode. a

Laad følge en Malersteen med Bøger, hvilken jeg haver modtaget i kraft af et god Bet.
= vold. For denne deres Godhed vore De ogsaa forbindeligt takket, omend jeg venter
De nok ikke har forstaaet mig ret, da den Sag blev omtalt under deres benagel-
= lige Korrespondence her i for Sommer. Nej: det forstaar jeg Piisen er ikke
nøj, og de skjædede blivende 30 Skell sendes, med de Takke herved.

Skulle jeg tage noget nærmere Ansigt paa deres tidligere Skrivelse, jeg anseer,
at en at Dagens Gien — Nu kan jeg den blaat ikke finde det — hvori de melder om
den forudforaaede Sommer-Rejse og takker for Liist, da frigjætte jeg meget for, at
hvertent Regent. Besøget eller Opvædet var, hvad det burde have været, i det mindst.
= se ikke hvad Ni ønskede det skulle have været, eller hvad det 4 ijer senere, og ind-
= des andre Omstændigheder kunne have været. Det eneste indblik af deres Rorte
Korrespondence et flygtigt Blik af det gamle Gailow, den forstaaende Gailow, og en
Rest af det gamle Tidstid- eller Gailowdalen — en forvundet Skjærsing, Brokkerne af
nogle anstaaende Glasrunder og nogle andre smaa Smørrebrødsvarer for Musket; men
ingen Læd, ingen Lild, ingen Lige og ingen Fisk, som vi fiden efter tog med tørre
Korser — heller ingen Dooninger med Porterpillinger, blumestruiper af ~~flor~~ og
bløe = Korn = og Potatoes = Rysgninger, hvorat Ni fik vore Læder, Kjelder og Løtter tue-
= de ~~af~~. Nej: min abstrakte Hæ Næ. Lide besøge Dusen igien, hvilket jeg haaber
og herved indbider dem, da mag det faa, at de kan komme i blinde dagene, thi
da er man mindst spikket til at arbejds Cabinetterne og Studeskammerne, og
da vinker Bored med fine gylde Løkker, Pomona med fine rosenfarvede kind
og de muntre Nager med det skjælske smil. Landmanden der træder storsomt
= ned, og det antage Ni, maaske vore en forfriskende Livsmjæde for Ryemanden
= som... som... nej: her kommer jeg. Her ved jeg ikke hvad jeg skal sige, for ik-
= ke at sige for meget — eller for lidt. Men hvad — jeg ønsker, at jeg be-
= gjænder at blive noget snaksom. Tilgiv derfor, om jeg bliver noget kjedelig.
= Serdelis og interessante Njeder herfra ved jeg ikke at kunne byde, idet med
= se end at man er i finst Arbejde med Vaarseden i kind, og flaxer med Dionyspæ

Lyne og jeres efter den i Bueland. For Bouden trykkes jeg for den vil blive an Raritet
Men Capellant har jeg nu hørt godt af siden Skjæer, men nu trykkes jeg for
det er smukt fortalt, thi Afskrift er fad godt som allerede inden Brest. Bresten der
er dødsfald, og hvad enten han kommer derfra paa den ene eller anden Maade
fader have de en fork' anseelse om, at der gaaes inden for Tidspillingen, og Carsten
bliver hans Cherman. Læs jeres han, at rose et stort blaad, men jeg har ad-
varet ham om, ikke at blive for meget indviløs, om det skulle faaet fejle. Læs-
er jeg kjort skulle det rose mig om fad freede, men meget foretaget ville, jeg have
vel ikke forat, der so er nok at faaet igjennem, men fordi Afskriften er alt
for mange - Valget ikke frit, og faaledes ikke kan faaet den, man helst buprede
I Tilfælde af den forudsatte Forandring, kunne vi maagke af denne, om eller
ikke af andre Grunde have den Bre og Fornæelse, at jeg ad samme Maade i Boud
og i Boud som i afvrigt Souner. Læs imidlertid vel! og ind mig fremdeles en
Pædi i deres vengjæbelige Grundning! Vi huse dem alle vengjæbeligst.

Dusen Gaarald Bæ Fibr 1840.

Pennora